

## RÉGI NAP (IDŐ): KÖLTŐI FORRÁSOKBÓL

K Á V A I M .

Szóval: valami  
érzelem igézett  
(pl.: termékenyített) meg  
akkor („1987. május 23-án”),  
vagy ennél is megfoghatatlanabb  
alany.

Mondjuk: egy utánérzés előérzése volt.  
Talán a változó fényviszonyok, felhő-  
átvonulás; időnként sütött rám a nap.  
Energiaingadozás tehát. (Költői létem =  
növényi énem.) A költemény szerint  
kinéztem az ablakon  
(oblok – mondták felhőkbe  
öltözött őseink), poros,  
piszkos, esőverte-mintás,  
láttam,  
nem számoltam, hány üres ablakot,  
mást is.

Aztán azt hittem, hogy meghalok.  
Egy időben ültem ott,  
és rémülten irkáltam össze-  
vissza. Szavakért kapkodtam,  
hogy az a nap éppen az  
(az idő?) maradjon (versben?).

Nem történt semmi emlékezetes.  
Ld.: Május huszonhárom Rákospalotán.  
Tehát a helyszín:  
nagy onkológiai intézet lehet.  
Burjánzó kitalált lények:

költői ének lakhelye.  
És addig is, amíg hátrafelé  
haladok fejben, az intézetben  
párolog az idő. Száradó függöny:  
lebegnek a napok.

Találkozunk  
ott: mikor  
lefelé nő a fű.

